

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENYS UNA BATALLADA CADA SEMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

VODEVILLS NOCTURNS

- No hi ha més remei; ens ha de dir a on vá.
- Vaig a veure una "amiga".
- I no podria anar-hi una altra hora a veure aquesta senyora?
- No; perquè precisament és en aquesta hora que'l seu marit és al carrer.

Jean Jaurès

El Jurat parisenc ha absolt l'assassí de Jaurès. Aquesta vegada no pot dir-se que la veu del Jurat, pronunciant l'adverbi monosil·làbic decisiu, el sí o el no, hagi estat el ressò de la veu del poble. El poble de París, al contrari, ha manifestat magníficament, pels carrers de la capital francesa, en cívica seguici, l'amor i el respecte a la memòria del gran desaparegut.

Qualsevolga que sigui l'opinió que hom tingui de les idees socials i de l'acció política de Jaurès, no és possible aprovar el crim de Villain. Un assassinat és sempre un assassinat. I una absolució davant d'un assassinat, quan l'autor el confessa, és sempre una cosa trista i lletja. Una vegada més, la institució del Jurat mostra la seva feblesa en el judici dels delictes de sang. Però no condemnem el Jurat, per això. No hi ha justícia humana sense defectes. I nosaltres diem, com deia En Pi i Margall, que amb els seus defectes i tot, som partidaris del Jurat. «Els errors del Jurat, escrivia el Mestre, salven; els dels altres tribunals, maten.» Ni tan sols creiem que tinguin raó els socialistes francesos per a anomenar «jurat de classe» la actual institució del Jurat, puix d'ençà de la reforma que hi introduí M. Briand, els obrers entren a formar part del tribunal, popular en les mateixes condicions que les altres classes socials, contràriament al que encara succeeix a Espanya i a altres països. El deplorable veredict del Jurat parisenc no és l'expressió de l'interès o de l'odi de classe, sinó la conseqüència dels impulsos sentimentals, que són sovint equivocats.

L'agravi que, per a la memòria de Jaurès, pogués significar l'absolució del seu assassí, el poble parisenc l'ha reparat amb la manifestació del dia sis. Jaurès serà sempre una glòria preclara, mal que pesi a les passions del moment. I als qui, a l'extrema dreta i a l'extrema esquerra, han volgut negar el seu pur patriotisme francès, nosaltres els recordem aquelles bellíssimes paraules del seu Discurs a la joventut: «La França és dues vegades sagrada per a nosaltres, perquè és la França i perquè és humana».

Després de les armes, les lleis

REANUSAT el treball s'haurà reanusat també la marxa normal de la nostra vida? Haurà estat la passada una crisi més de la nostra intermitència neuròtica que de vegades pren aspectes polítics o a voltes caïres socials? Confesem que a Barcelona existeix una crisi permanent, que no són d'ara les topades socials, i que tant vell com el de qualsevol tradició política, és l'esperit del nostre proletariat.

Volem dir que tot, per extens i greu que hagi estat, no constitueix més que un episodi. No són anècdotes esfumades les lluites parcials, d'obres contra patró del 80; els grans moviments vaguistes del 90; els assaigs de 1902? Però totes aquestes anècdotes enllaçades, mostren que an aquí, si un problema fondo i peremptori existeix és l'economia. Diguem biologia per a complaure al senyor Cambó, que a hores d'ara ja meditarà sobre la jerarquia de les qüestions vitals a Catalunya. Ell deia jara! jara! com si l'autonomia fos una collita inaplaçable, i se troba que són altres homes els que insisteixen en el mateix crit. I el senyor Cambó que volia posar l'hora d'Espanya i la de Catalunya amb l'hora d'Europa, des de la seva cantonada respon: jara, no!

I és precis que ara, en el repòs de la treva comencin les pràctiques meditacions. El vell anarquisme invertibrat i tràgic ha esdevingut sindicalisme articulad, com l'individualisme patronal s'ha tornat associació defensiva. El particularisme que's creia defecte de raça ha desaparegut per la fatal mobilització de les classes. Concepció mecànica que repugna a les nostres espontaneïtats llatines però que la vida ens ha imposat i hem acceptat nosaltres amb una elasticitat demostrativa de que sabem saltar àgilment de la llibertat a la disciplina.

Entre aqueixes dues organitzacions deu canalitzar-se la nostra vida econòmica, preparant l'esdeveniment dels Nous Temps. Són les clàssiques tesis i antítesis hegelianes, engendrant la síntesis. Les dues forces negatives, produint-ne una de positiva. Les raons

antagòniques, fent nèixer el diàleg. S'és dit que la mobilització de la guerra civil estava decretada, però no que aqueixa guerra civil pot ésser oriental, és a dir, inarmònica i tràgica, o bé occidental, és a dir, armònica i incruenta, rusa o britànica. I nosaltres que ens hem dit anglesos d'Espanya, ens trobem davant aquesta bifurcació, àrbitres de la tria, senyors per lo tant dels nostres destins.

De Catalunya ha sortit—joh gran matriu espanyola!—la guerra civil, el sindicalisme i el somaten. Que surti de Catalunya la fórmula, aqueixa fórmula que uns esperen de Britània i d'Alemanya els altres. L'article del senyor Cambó era un anacronisme, l'eterna harmonia del capital i del treball, però el seu arcaisme doctrinal pot tenir la vital eficàcia de la realització. Que al menys, per una vegada, aconseguixi el senyor Cambó ésser home pràctic, convertint-se en procurador del capital. El treball català, al seu torn, trobarà també procuradors d'eficàcia.

Passat l'encegament, que la intel·ligència sigui soberana. Ja corren per Espanya les dues banderetes, el sindicalisme i el somaten, sortits de Catalunya. Ja que hem donat les armes, donem ara les lleis. Després de les escopetes, mostrem les normes.

PARADOX

Després de la guerra

Hai qui tem el moviment de reacció política i social que es pugui produir a les nacions vencedores en la gran guerra, per efecte d'una mena de intoxicació patriòtica. Però nosaltres hem de dir francament que, tot restant fidels als nostres ideals d'homes d'esquerra, així en el camp social com en el camp polític, no temem gaire aqueixa pretesa reacció. I no la temem, perquè ens sembla cosa superficial i passatgera, i més aparent que no

pas real. La intoxicació patriòtica produïda per la victòria, és més aviat una mena de ubriaguesa que passarà aviat. D'altra banda, la gran guerra dels cinc anys ha deixat massa dolors i massa misèries perquè no s'apagui la flama dels entusiasmes irreflexius i dels sentiments poc justos.

No. Nosaltres estem convençuts que el moviment de progrés, així en l'ordre social com en el polític, no solament no serà contrariat per l'estat d'esperit que ha creat la guerra i la victòria a les nacions aliades, sinó que no trigarà gaire a pendre nou impuls, en les dites nacions, el generós moviment de reforma i de millora de les institucions de la societat humana. La gran guerra haurà cobert de despulles i de ruïnes vastes extensions de la terra; però haurà provocat l'acceleració de les transformacions inevitables.

Aquest número ha sigut
passat per la censura militar

El perill per a les idees lliberals i esquerristes, en l'hora present, no és a les nacions victorioses, que són tradicionalment i essencialment democràtiques. És més aviat a les nacions vençudes, les quals són empeses per la descomposició interior i pel despit de la derrota, a moviments anàrquics i convulsius, que cal no confondre amb les transformacions fecundes de la humanitat.

FULMEN

El sindicat dels marits

ELS casats també pretenen millorar les seves condicions de treball i emancipar-se del jou tirànic de les seves burgeses. Per a lograr-ho, han constituït legalment el seu Sindicat i han acordat presentar a les esposes les següents bases de treball: 1.ª La jornada màxima serà de cinc hores diàries compreses les dugues hores del dinar, les dugues del esmorzar i una de nit.

2.ª Les senyores venen obligades a vestir i calçar tant curosament per estar per casa com per a anar de visites. No's pot tolerar que per a els estranys siguin presumides i per a el de casa tant se'ls en dona.

3.ª L'hora del treball nocturn serà a elecció del marit que podrà disposar de les altres hores de nit per a anar al cassino, al teatre, a un sopar d'amics o allà on li dongui la gana.

4.ª Mentre el marit sigui al treball, la muller no anirà de visites ni de tendes, cuidant la quitxalla i vigilant al servei.

5.ª L'ús de les calses queda reservat exclusivament al marit.

6.ª Queden abolides les sogres, els cosins, el director espiritual, l'amiga íntima i tots els demés enemics de la pau conjugal. Per sa part els marits s'obliguen a no tenir murranga fixa, a no anar al «Eden» més que una vegada a l'any i a no exigir les minyonones guapes.

Hi han encare unes altres condicions menys interessants que les transcrites i que no les copiem per a no donar tanta taba sindicalista.

Els marits en una reunió tinguda a la Plaça de Toros ¡miau! han prè l'acord de declarar una vaga general de petons i carícies si no són admeses les bases presentades.

Per sa part les mullers han tingut també les seves conferències i reunions. Les lletges eren les més transigentes, però ha prevalgut el criteri de les maques i en una reunió tinguda al «Círcol Gallístic» han acordat rebutjar les bases presentades pels marits preparant-se a una intransigent resistència.

La vaga anunciada no les intimida i diu que la majoria de les dones ja compten amb un número regular d'esquirols disposats a ocupar els llocs que abandonin els casats.

Augurem al Sindicat de marits un estrepitos fracàs. Abunda massa la mà d'obra per a que les casades hagin d'ajupir-se a les exigències dels casats.

JEPH DE JESPU

Un mil·lionari socialista

JOHN D. ROCKEFELLER, JR.

Fixa't bé, llegidor, en aquesta fesomia intel·ligent que reproduïm d'una revista de Nova-York.

Es l'estampa d'un cèlebre multimil·lionari iankí que's diu John D. Rockefeller i és fill d'un altre home riquíssim que guanya la seva fortuna immensa... com la solen guanyar la majoria dels reis de la fabricació mundial.

Però ara el fill, com si es preocupés de la justa reintegració moral i material que's deu als obrers

no's cansa d'estudiar les qüestions econòmiques, higièniques i educatives que afecten a la classe treballadora; i donant un nobilíssim exemple als seus col·legues, fabricants enriquits de tot el Nord-Amèrica, ha executat ja l'esboç d'un interessantíssim projecte destinat a millorar essencialment, i d'una manera extraordinària i ràpida, la situació dels proletaris, no sols dels que constitueixen els col·laboradors constants de la seva fortuna sempre creixent, sinó dels obrers de les demés cases que, una vegada enterats i compenetrats de l'excel·lència del plan d'En Rockefeller, exigiran també la implantació de les susdites reformes en els llurs respectius tallers i fàbriques.

El projecte social d'En Rockefeller, del qual s'ignoren a hores d'ara els detalls precisos per a poder formar judici amb imparcialitat, està destinat, segons diuen els informadors, a produir una completa metamorfosi en l'actual marxa de les indústries americanes i tendeix especialment a efectuar una ràpida i amistosa aproximació entre els elements proletaris i capitalistes.

Un projecte de harmonia, com si diguessim, que per lo pràctic i senzill de la seva implantació i per la idea simpàtica i generosa que l'anima, ha sigut ja favorablement comentat per tots els quefes del partit laborista dels diferents Estats americans; comentarís altament entusiastes, fets pels representants de la major part d'associacions obreres, que tendeixen a fer factible la somniada concòrdia entre el capital i el treball.

Les unions de proletaris vesllumen en el projecte d'En Rockefeller un pervenir del tot

agè. als vells antagonismes; a les antigues rancunies que caracteritzaven les relacions entre patrons i treballadors, font constant de turbulències socials, de conflictes econòmics i desordres públics de tota mena.

Quin és el projecte Rockefeller, que està fent tanta forrolla? En les bones obres dels mil·lionaris, filles quasi sempre dels remordiments, no hi creiem gaire, però esperem conèixer els detalls del seu programa per a alabar-lo com se mereixi o per a oposar-hi els nostres dubtes.

De moment, sols podem anunciar que el plan d'aqueix home consisteix en una reorganització total de les societats obreres en lo que's refereix a les relacions d'aquestes amb els patrons, a l'objecte de què els obrers puguin a tot'hora presentar reclamacions i defensar els llurs drets, d'una manera nova, més lliure i més pràctica que la que ara s'estilava, i sense tenir de recórrer mai als mitjans extrems de les vagues que no sols perjudiquen a fabricants i treballadors, sinó al públic, a a immensa majoria de ciutadans que res tenen que veure amb el litigi.

Per altra part, si aqueix multimil·lionari que's diu Rockefeller s'ha guanyat depressa la simpatia dels seus treballadors, és perquè aquets coneixen el lema del original patró.

I el lema d'En Rockefeller és aquest: «Preocupar-se del benestar del treballador és millor i dóna més bons resultats que preocupar-se de les finques i les màquines».

Caràcters desiguals

Tu qui ets?—Soc Catalunya.
 Què pretens?—Tan sols lluitar, jo vull veure com s'allunya del meu poble el malestar.
 Ets formosa.—No m'importa.
 Són tes gràcies bell encis.
 —Ton ultratge m'aconhorta; però bon Jan, no penso aixís.
 —Pubilleta ets molt altiva.
 —Contestar sols faig tos mots, i en això esmerso saliva i un bon temps hi perdem tots.
 —Ets molt guapa i ets molt rica; però ja mai te casaràs.
 Ton parlar cairat, implica la derrota que tindràs.
 Si parlessis més melosa no tindries tan que fer; però tu et fas la poderosa i això noia, no pot ser.
 Tu l'olvides que ets femella i no veus que t'està mal.
 Tu tindràs molt mala estrella i no et guanyaràs un ral.
 T'aconsello, irada dama més prudència i coqueteig, aixís prompte tindràs fama... d'altre modo mal t'ho veig.
 Què contestas?—Que ets un neci; no es aqueix el meu camí.
 Que tan sols amb el despreci et tindrè que discutí.
 Has pintat la teva cara amb exacta precisió.
 Jo no he vist cosa més rara ni que em doni més tristó.
 Quan la fam el món embolca i el té prés militarment i no es veu més que revolta i sols regna el sofriment; quant la vida és impossible i és un crim l'haver nascut i el menjar no es assequible més que al pillo i al astut; quan està a l'ordre del dia el fossar i els capellans i s'es morta l'alegria i s'implora a tots els Sants; quan en fi, tan sols s'imposa fer el seriò i el formal, sols, en tu, veig una cosa: que estàs sempre en carnaval.
 En ta pensa la bogera d'aquest món empedernit és la única que impera en tot'hora, dia i nit.
 Ton cervell verge d'idees no coneix la realitat, apagades té les tees de la llum de la vritat.
 Sols capeixes una cosa en el món que es el plaer.
 I si tu veus que es formosa res més vols de ta muller.
 Que soc guapa, dius, i altiva i que mai me casaré: jo dic més, ni que'n fos diva ton amor consentiré.
 Jo vull fills que de son pare

El "niño" requetè

— A mi rai! No'm venen de nou les escobres. Ja ens coneixem fa temps.

puguen pendrer-ne comiat, vull que cantin com sa mare a la Santa Llibertat.
 Què qui soc? jo, Catalunya.
 Què pretenc?... tan sols lluitar, jo vull veure com s'allunya del meu poble el mal-estar.

RODERIC BADIA

m'envia l'Altíssim algú per a copsar allò que ell ha guanyat. Preneu, doncs, ara mateix aquests diners i repartiu-los entre els necessitats. Ells són els tresorers d'Aquell.

El bisbe no volia, però fet i fet, tingué d'endur-se'ls ja que el jugador s'enfilava al veure la resistència.

L'adversari del bon Déu

CONTEN d'un bisbe, que's trobà un dia en un bosc, per on passava molt sovint, amb un home assegut a terra, tenint damunt dels genolls una taula del joc d'escacs i jugant una partida que, a primer cop d'ull, semblava tenir-lo molt encaparrat.
 —Què feu aquí, bon home?—demanà el bisbe.
 —Senyor, una partida d'escacs.
 —Com s'entén! Jugueu sol?
 —De cap de les maneres, senyor bisbe. Mon adversari és Déu.
 —Jugueu amb Déu, facciós? Pocs diners deu costar-vos la partida perduda.
 —Perdoni el senyor bisbe, però va errat. Juguem fort Déu i jo. Quan perdo, pago sense quedar-me ni una malla de la posta. Espereu un instant, pot-ser me donareu sort, avui estic distret. Ja ho deia. Mala negada!... Mate! Escac de mort!... Déu ha guanyat.
 El bisbe reia, però l'infelís jugador se tragué de la butxaca trescents duros i els hi donà, dient-li:
 —Ministre de Déu: Quan perdo, sempre

Passaren dies i el bisbe tornà a passejar pel bosc, i anà al lloc on trobà anteriorment a l'original jugador d'escacs. Aquest hi era en la mateixa posició d'abans.
 —Senyor, li digué al veure'l, no he fet més que perdre; avui penso fer la pau. Just! Mate! Escac de mort!... Déu ha perdut!
 —I bé!—demanà el bisbe.—Qui té de pagar ara?
 —Vos, senyor, vos. Jugavem tres mil pessetes en la partida aquesta, i el bon Déu, així com quan guanya m'envia una persona per a cobrar, al perdre me'n envia una altra per a pagar-me.
 Si no voleu creure'm, aquí darrera, entre les bardices, tinc uns amics que ho saben tant com jo, i vos ho explicaran en forma de no deixar cap dubte.
 I el bisbe pagà, davant tals arguments, però s'assegura que mai més tornarà a passejar per aquell bosc i perdé l'afició al joc d'escacs al qual pot-ser massa n'hi tenia.

Aquest número ha passat per la censura militar

Gramàtica Elemental

DE LA

Llengua Catalana

PER

A. ROVIRA I VIRGILI

Un tom tela

3 pessetes

SONATA III

DU que hi ha unes bèsties, les marmotes, que arribat l'hivern dormen en llurs caus. Després arriba l'alegre Primavera i se deixonden i surten a fruitar de l'amor i a procrear.

Nosaltres, amics meus, fem al revés; quan el glaçat hivern omple de neu els carrers i els vents desencadenats alcen les ones de la mar tant altes com cases de quatre pisos, i quan la pluja tupida, neteja les clavegueres oblidades pels Ajuntaments conservadors, en aquestes diades, ho fem tot al revés.

En comptes de ficar-nos a cau, sortim a fora i preparam els esdeveniments de juliol i agost. En comptes d'estimar, odiem. En comptes de crear, matem.

Jo no sé què hi ha de foll en la nostra intel·lectualitat de catalans... Lo que sí sospito, és que si la terra no fos tant forta, ni el nom ni rastre de nosaltres quedaria. Tenim un instint de destrucció.

Es molt difícil de sustreure-se'n. Cert.

Ja sé que ni uns ni altres tenen de fer cap cas del que jo digui. Però... sóc així. No podent fer res més, m'esbravo.

I és que aquest no treballar ja em té l'esperit fregit. I és que veig que'm torno mandra, que ja no menjo a pler ni els pèsols ofegats, que de totes les coses del món és la que més m'agrada.

No escriure ni llegir diaris!... Sabeu, amics, lo que això significa? I amés estar encadenat an aquests periòdics de Madrid: *A B C, Imparcial, El Debate...*

Horrible, horrible, horrible!
 Creieu: Daria un peix perquè sortissin *El Correo Catalán* i *La Vanguardia*.

No penseu com jo?... m'empipeu; però sou gent de casa, i és allò:

«Som i serem gent catalana tant si volem com no volem...»
 En fi, deixem-ho córrer i bevem-hi.

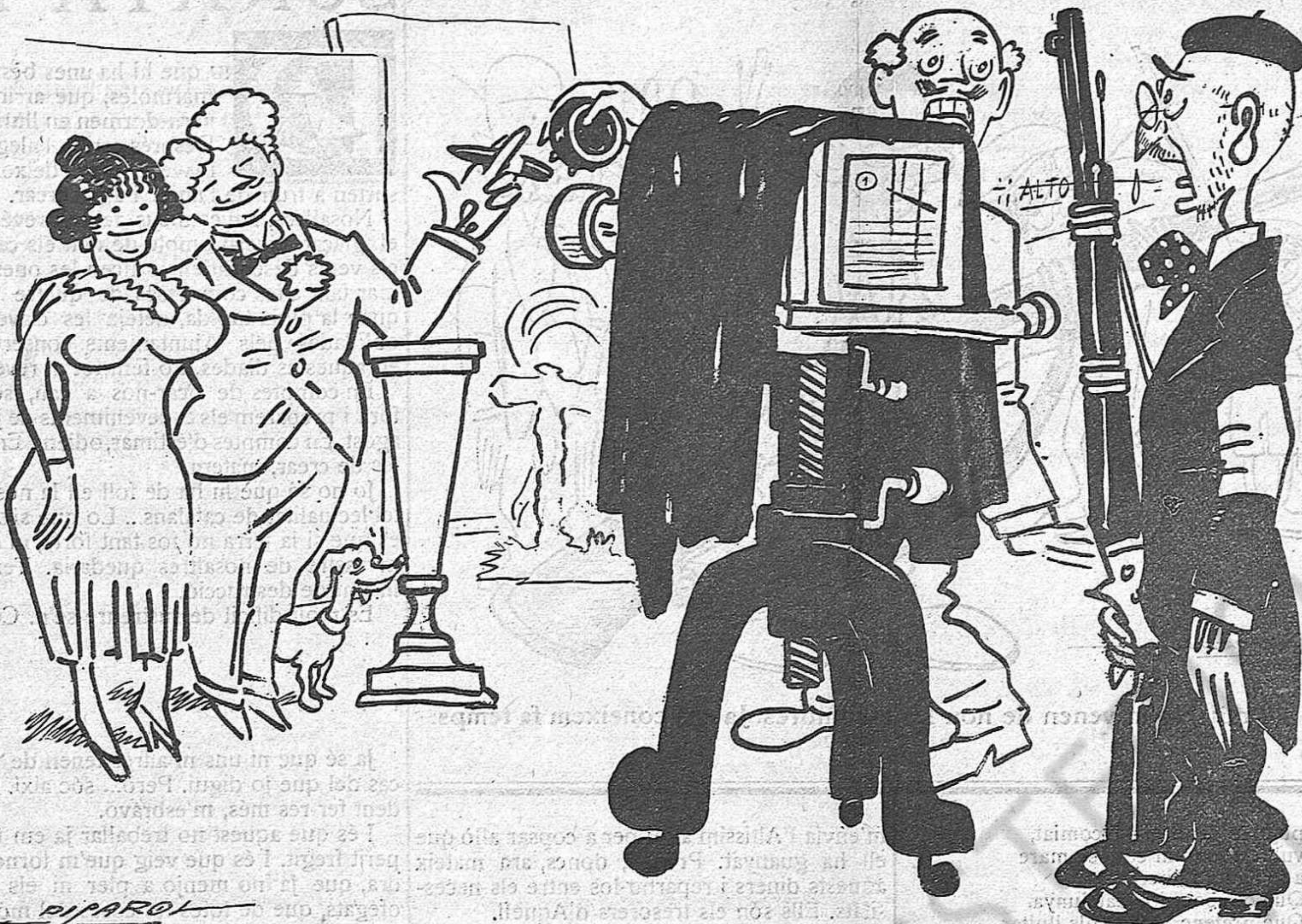
MORITZ XV

CAVIL·LACIONS

d'un home que acaba de llegir uns quants diaris estrangers

—Si que estem ben divertits!...
 ¿Qui havia d'imaginar-se que això de firmà un paper fos una cosa tan llarga?
 Cinc mesos fa que'l canó tirà la darrera bala; cinc mesos que'ls contendents van tornà el sabre a la vaina, i amb tot i això, de la pau...
 ¿què se'n sap?... Ni una paraula.
 I no sols no se'n sap res, sinó que, com més temps passa, més grossa es la confusió que sobre l'assumpte s'arma i més visible el perill de que els que la pau treballen, en lloc d'acabà el tractat, acabin... a bofetades.
 Segons ara aquí he llegit, dels deu senyors que preparen la cosa, no n'hi ha mai dos que pensin igual. Si es tracta d'anexions, tothom pretén emportar-se'n la tallada més suculenta del «mort». Si es discuteix el desarmè, tothom vol que'ls desarmats siguin tots, els uns i els altres, menos ell. Si es toca el punt financer, la saragata que s'arma dins del saló és tan tremenda, que'ls guardies de la porta hi han d'entrar per descompartir a grapades a aquells pacífics coloms, convertits de prompte en aligues.
 En Wilson, per lo que's veu, està acabant les agalles. D'aquells seus catorze punts, que tant fervent entusiasme

A cal retratista

—Alto!... No sabe usted que no se permiten grupos?...

van despertà en tot el món, ja no més en queden quatre, i encara tan retocats, que quan en Wilson hi passa la vista per sobre, diu! —Dubto que siguin meus, vaja! —De la Lliga de Nacions no'n parlem. No s'ha vist farsa més ridícula que aquesta. Cada article, cada clàusula es una trampa que uns pobles preparen contra dels altres. Tot allò de l'harmonia i del perpetuo arbitratge és música celestial. Allí l'únic que hi destaca és el reconeixement del dret del més fort. El mapa s'arreglarà com voldran els que empunyen les xurriaques, i al que hi tingui res que dir, se'l convencerà a castanyes. —Pobre Congrés de la Pau!... —Que poques flors farà l'arbre que ara estas plantant!... No sé; pot-sè aquests diaris m'enganyen, pot-ser jo vaig massa enllà, però —hi ha senyals tan clares!— casi m'atreveixo a dir que, tal com les coses marxen, per presència una altra guerra no'ns haurem d'esperar gaire.

C. GUMA

La majoria de ciutadans de Barcelona s'han anat acostumat a la manca de diaris, al punt de que si no sortissin mai més, no els enyoraria gaire.

Però... Però hi ha una classe social que sí que'ls troba a faltar, tant com el pa: és la «gente bien», la «buena sociedad», els aristòcrates que ara no tenien on anunciar la boda de «la distinguida señorita con el conocido sportman...» ni on publicar les vanitoses esqueles mortuories. —Ui, aquests... i que han paït aqueixos dies!... —Quants Esteves a punt de morir hauran exclamat: —Al menys, Déu Nostre Senyor em deixi esperar que surti *La Vanguardia*!...

De Cartagena m'escriuen uns amics meus, i això em diuen: «Ante un Consejo de guerra se ha presentado anteayer el director de *La Tierra*.

De la *Tierra*, director?... Serà Déu aqueix Senyor?...

Llegeixo: «El Ayuntamiento de Calahorra ha suprimido los Consumos». —Oh, ditxosa Calahorra! —Ditxosa, sí, a totes llums!... —Quan, aquí, els nostres Consums podrem envià a la porra?

S'assegura que els Aliats no permetran a Alemanya que conservi cap mena de força militar. Tot lo més se concedirà als alemanys disposar de un còs de milícia per a mantenir l'ordre interior.

Aqueixa mida de previsió ens sembla excel·lent. Amb una policia nacional ben organitzada en tenen prou.

I si l'Hindenburg ens ho permet, nosaltres els hi donarem un copet de mà: els hi enviarem els nostres *caliquenyos*.

A Girona, que també varen patir alguns dies de vaga, tingueren lloc dues notes veritablement còmiques que cal anotar: La primera fou que els escolans i sagristans de totes les esglésies secundaren als vagüistes, veient-se obligats els rectors a tocar les campanes i demés; i la segona que'ls parroquians de les fondes i restaurants prengueren una original represàlia contra els moços i cambrers, que també vagaren.

Quan aquests se posaren de nou a treballar, se trobaren amb la desagradable i inesperada nova de que els consumidors s'havien sin-

dicat... acordant no donar *propines* als cambrers i altres servidors de les fondes durant un grat de dies.

«Justo castigo a su perversidad.»

Un radiograma expedit a Rússia, constata la següent nova afalagadora:

«Els bolxeviquis se declaren en retirada.»

El senyor Esteve, respirant:

—Bon vent, i barca nova!...

A Madrid no permeten l'entrada dels pobres captaires que'ls arriben de províncies.

Això no és *òbice* pera que els pobres captaires de Madrid invadeixin Barcelona, València i altres regions d'Espanya.

Ja ho diu la seva dita:

«Justicia sí, pero no por casa»

No tot està podrit a Dinamarca.

I sinó, enterin-se de lo ocorregut a Alacant... que si no té res que veure amb Dinamarca, té, en canvi, bastanta relació amb la podridura:

«Po: ocultar patatas, según unos, y por venderlas a precio superior al de tasa, en opinión de otros, ha sido encarcelado el rico propietario D. Federico García Belmonte.»

Molt bé, sí, senyors!

Per aqueix camí aviat ens farem amics de la senyora Justícia Administrativa.

Com deuen estar enterats, tots aquells dels nostres llegidors aficionats a fer fum, l'Arrendatària ha augmentat el preu de la major part de les labors de tabac.

Menos mal que aquesta vegada no ha gosat apujar les paquetilles dels pobres.

Els *caliquenyos* tampoc s'han apujat.

Es clar, com que abunden tant... els fan anar barato!

I ara que parlem de caliquenyos...

L'altre dia un carreter, que no fuma altra cosa, al entrar a un estanc del Passeig de Gràcia, va fer la següent demanda a l'estanquera: —Mestrecal!... M'han dit que ara hi havia *caliquenyos* «enfaixats»... Doneu-me'n un.

«Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad»

Ve'ls-hi aquí que'l 19 del passat l'honorable gremi de mestres fusters, de Barcelona, va celebrar la festa del seu patró, que és Sant Josep.

I, per a celebrar-la se'ls va ocórrer als professionals del ribot i la garlopa dedicar al Sant una gran solemnitat religiosa, que tingué lloc a la Catedral.

Tot això res té de particular; lo que sí crida l'atenció és un detall: les senyores que assistiren a la cerimònia foren obsequiades amb «preciosos bouquets.»

Ni més ni menos que si es tractés de un ball de patacada.

Els lligaires han pres el solemni acord de visitar-se mutuament el centres del partit, al objecte— diuen —de intensificar les relacions internes.

Per a intensificar les relacions intestines no hi ha com una purgueta fluixa:

El *sidral*, posem per cas.

Dues velles xarugues de les que'n diem per mal nom «rates de sagristia», surten de missa.

Acaben de oír un sermó al pare Benet, i una de elles hi fa el seu comentari:

—Déu meu!—exclama—No ha sentit que ha dit el mossèn?

—Què?

—Que els nostres primers pares no gastaven roba per a vestir-se.

—Això?... I vol dir que és veritat?

—Ai, Verge!... Es veu que no hi havia Governos aleshores.

—Sí, que n'hi havia. Però devien ésser dels de la *flamarada*.

REPICS

Tornarem a tenir conflagració europea?... Sembla que la cosa s'embolica de debó, altre cop.

Els d'Occident prou miren de desenredar la troca, però per allà als Balkans no pot estar més emmaranyada.

Entre això i els bolxeviks, pobre Wilson, no s'hi entén. Gutiérrez, no l'hi emboliquis; mira que't faran *malbién*.

Diuen de Madrid que hi ha hagut una Assembla magna de totes les modistes d'aquella capital.

Totes les modistes? —Alcal!... quina manera de *retallar*, que deuen haver fet!...

—Què hi farem!... Cada hù ha de tenir la seva setmana de Passió.